

Sygn. akt V CSK 76/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Gminy W.-Zarządu Cmentarzy Komunalnych we W.
przeciwko „F.” Sp. z o.o. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego we W.

z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt XI Ga [...], XI Gz [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana, „F.” sp. z o.o., zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 4 października 2018 r. naruszenie art. 278 § 1, art. 286 i 232 zdanie drugie k.p.c. w różnych konfiguracjach oraz art. 65 i 637 k.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła oczywistą jej zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wskazała, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z oczywistym naruszeniem art. 278 § 1 i art. 286 k.p.c., wskutek zastąpienia przez Sąd Okręgowy wniosków zawartych w opinii biegłego własną oceną, oraz z oczywistym naruszeniem art. 232 zdanie drugie w związku z art. 278 § 1 i art. 286 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego K.J. lub dowodu z opinii innego biegłego w celu usunięcia ewentualnych wątpliwości w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych.

Strona pozwana dopatruje się także oczywistego naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 65 § 1 i 2 oraz art. 637 § 1 i 2 k.c. wskutek przyjęcia, że strona powodowa skutecznie odstąpiła od umowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa

albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżąc wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana nie wykazała, że Sąd ten dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu i wydał wyrok oczywiście wadliwy. Zarzut skarżącej błędnej oceny przez Sąd Okręgowy dowodu z opinii biegłego usuwa się w świetle regulacji zawartej w art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. spod kontroli w postępowaniu kasacyjnym.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265).